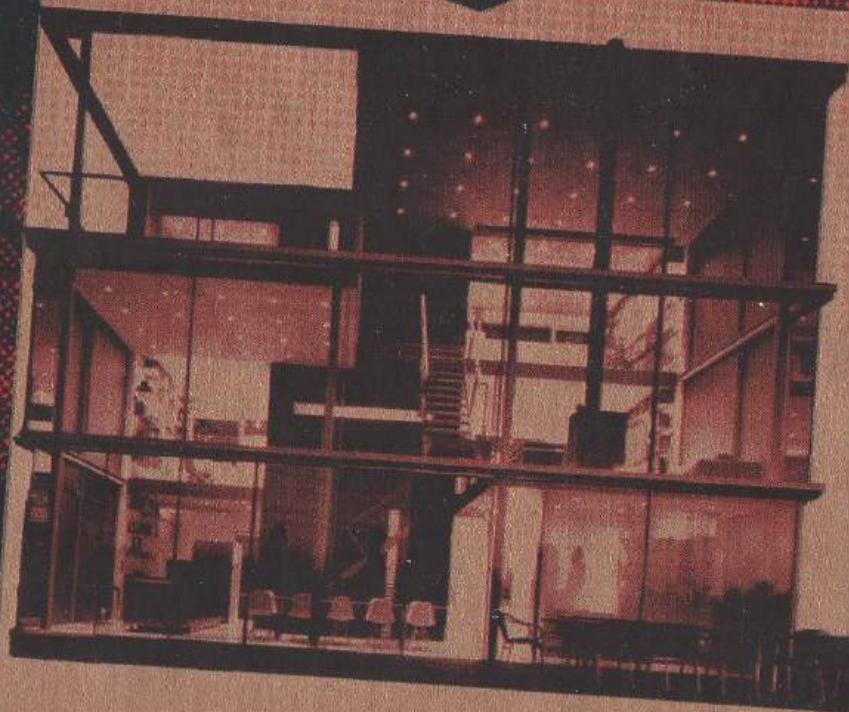

821.133.1
D45

C1215444

ДИКИЙ ЗВІР

ЖОЕЛЬ
ДІККЕР

видавництво
СТАРОГО ЛЕВА

17:30, Головна штаб-квартира женеvської поліції.

Грег скінчив робочий день. У роздягальні групи втручання змінив однострій на цивільне вбрання, аж йому сповістили, що прийшла «інспекторка кримінальної поліції побачитися з тобою щодо справи». Він одразу ж угадав, про кого йдеться.

Маріон Брульє він знайшов надворі коло будинку елітного підрозділу. Вона була гарно вдягнена. Коротка спідничка і підбори. У цьому вбранні вона не працювати прийшла. Запропонувала:

— Хочеш перехилити чарчину?

Звичайно, він хотів.

Неподалік від будівлі поліції було кілька барів, але він повів її у віддалений і скромніший заклад, де напевно не зустріне колег, які могли знати Карін.

— Ти не відповів на мої повідомлення, — з докором сказала Маріон, коли вони вместилися за столом.

— Ох, мені шкода...

— Це я шкодую. Подумала, що тебе це не зацікавило... Я... я хибно зрозуміла. Я принизила себе цими дурнуватими фотографіями. Не буду більше цього робити.

Він узяв її за руку.

— Я в нестямі від твоїх фото. Ти мені надзвичайно подобається... Чи можу я бути цілком відвертий з тобою?

— Авжеж.

Він мало не заговорив про дружину і дітей, але вчасно стримався. Сказав їй:

— Я можу поцілити в людину за триста метрів, але не можу бути експертом із власних фотографій.

Вона пустотливо всміхнулася.

— Можу тебе навчити.

Він прийняв її гру.

— Справді?

— Знаєш, я не лише хороша працівниця поліції... У мене багато й інших чеснот.

— І які ж вони? — запитав Грег, і в голові його виник образ прикутої Софі, яка віддавалась Арпадові.

— О, ти таке любила, пустунчику? — пробурмотіла вона.

Грег раптом страшенно збудився. Він уявляв її своєю полонянкою, уявляв, що вона — це Софі. Думки роїлися у нього в голові, він став небезпечно безтурботним, а тим часом його чекали прикросі. За кілька сотень метрів звідтіля, у приміщенні групи втручання, завгосп лічив і перелічував спостережні камери. Однієї камери бракувало.

Тієї ж таки миті чоловік із сірого «пежо» походжав вулицею Рони перед будинком, де містилася контора Софі. То був визначний день. Він прибув до Женеви тиждень тому. І тиждень чекав цієї миті.

Софі з'явилась у вестибюлі будинку. Вона розмовляла по телефону з Арпадом.

— О котрій годині ти повернешся? — запитав він. — Я вже вдома, відкоркував шампанське, за дітьми наглядає няня. Бракує тільки тебе.

— Я ще трохи зависну в конторі, — збрехала вона. — Треба терміново скінчити один документ для клієнта. Я поспішаю.

— Не пропусти власну вечірку! — підкусив її Арпад.

— Та ти що!

— А то я вип'ю шампанське з нянькою й піду з нею.

— Зачекай мене, дурнику!

Обоє засміялися. Вона скінчила розмову і, пхнувши тяжкі двері, вийшла на залиту сонцем вулицю.

Угледівши її, чоловік підбіг до неї.

— З днем народження, Софі!

Софі обернулася, і її обличчя аж засіяло. Вона кинулася йому в обійми.

— Фов!* — заверещала вона. — Фов!

Вони міцно обнялися.

Він був щасливий, що знайшов її. Вони не бачилися три роки. Тепер він захоплювався нею зблизька, думав, що вона нітрохи не змінилася. Навпаки, час зробив її ще вродливішою, якщо таке було взагалі можливо.

Сам він був бездоганний. Софі вразила його краса. Здавалося, час не владний над ним. Обличчя було смагляве, а під футболкою вгадувалося атлетичне тіло.

— Гайда, — сказала вона, — я замовила столик у надзвичайно симпатичному місці над водою. Дуже смачні коктейлі, красива музика.

Тераса розташована за кілька кроків звідти. То був модний заклад, і Фов спершу зняковів, побачивши, яка там клієнтура, бо вважав, що має не досить відповідний вигляд. Треба було принаймні придбати сорочку. Він хотів бути на висоті. Але із Софі він, як завжди, почав почуватися невимушено.

* *Fauve* — оленя (з фр.) — прим. ред.

— Звідки ти тут узявся? — запитала вона. — Що привело тебе сюди? Довго тут будеш?

— Одне запитання за раз, — усміхнувся Фов. — Я щойно прибув до Женеви. Перед тим був у Франції, але ти це знаєш, якщо отримала мої останні листи.

— Я зберігаю всі твої листи. Мов коштовність.

— Як Арпад? — запитав Фов.

— Добре. У нас усе добре.

— Та бачу. У тебе пречудовий вираз обличчя. Ти ще ніколи не була така вродлива.

Вона звикла до компліментів, але тут майже зашарілася.

— Дякую, — пробурмотіла вона.

— А діти як?

— Вони дуже швидко ростуть. Ось поглянь...

Софі струснула телефоном, щоб показати фото родини. Але Фов дивився більше на неї, ніж на екран.

— Ти не сказав, що привело тебе до Женеви, — знову запитала Софі.

Він широко усміхнувся і відказав, наче то було очевидно:

— Ти. Тільки ти. Захотів тебе побачити. Сан-Ремо не може бути нашим останнім разом.

*

За три роки до того.

Лютий 2019 року.

Сан-Ремо

Після трьох проведених разом днів настала пора розлуки. Фов завжди тяжко переживав їхнє розставання. Але зараз

було особливо боляче: Софі дала зрозуміти, що настав кінець і вона більше не продовжуватиме. Не могла так чинити з чоловіком і дітьми. Фов знав, що він не може з ними змагатися.

На його прохання вони трохи пройшлися берегом. Він був соромливий, хоч зовні цього не показував. Зважився нарешті взяти її за руку, вона дозволила. Ішли вони мовчки. Коли настала мить прощання, вона заплакала. Фов був радий її сльозам. Вони означали, що він може розраховувати на неї.

Зі Сан-Ремо Софі повернулася орендованим автомобілем до Ніцци, де мала сісти на літак до Женеви. Перш ніж прибути в аеропорт, зателефонувала Арпадові.

— То що, в Лондоні? — запитав він.

— Усе минуло добре. Гадаю, Самуель задоволений. Я геть зморена, поспішаю додому.

*

На терасі Фов повторив Софі:

— Сан-Ремо не може бути нашим останнім разом!

Вона нічого не сказала. Він простягнув їй листівочку. Одну з тих вітальних листівок із малюнками, що продавалися в супермаркетах. Шкодував, що не поклав її у вишуканий конверт. Так було б іще ліпше. Вона цілком умістилася б у нього. Софі відкрила листівку, прочитала те, що написав Фов, і серце її закалатало.

«Моя Пантеро,

Ти не створена для цього життя у клітці. Ти звикла до нього, як звірина у зоопарку. Але твоя рутинна і повсякденна — це грати. Твоє щастя — ілюзія.

Не забувай поклику Вісконтіні. Іди зі мною, я хочу, щоб ти ще скуштувала свободи.

Я кохаю тебе,

Твій Фов»

— З днем народження! — сказав Фов. — Я приїхав у Женеви, щоб знайти тебе і вручити подарунок.

*

Того вечора, у спекотну ніч, що запала над Женевою.

На терасі японського ресторану в «Отель де Берг», з якої відкривався краєвид на місто і озеро Леман, Софі задмухувала свічку, що горіла на шоколадному суфле.

— З днем народження, любово моя, — пробурмотів Арпад.

Вона взяла його за руку через стіл.

— Дякую. Дякую за все.

— Не дякуй, — сказав Арпад, — ти ще не бачила мого подарунка. Може, ще і зненавидиш мене.

Вона всміхнулася.

— Дурнику, це ти мій подарунок.

Він сягнув до внутрішньої кишені піджака і дістав невеличку коробочку. Вона відкрила її й побачила намисто з тіста, яке він сам виготовив: нагадування про розмову в Сен-Тропе. Він використав еластичну шворку, на яку нанизав черепашки з локшини різних розмірів, попередньо замальованих у рожеве і блакитне.

Вона наділа намисто на шию. Кращою не зробив би її навіть потік діамантів.

ЖОЕЛЬ ДІККЕР

фото: Anoush Abrar

Жоель Діккер – один із найвідоміших сучасних швейцарських письменників. Народився 1985 року в Женеві, де живе й досі. Він автор романів-бестселерів, перекладених 40 мовами, у світі продано понад 15 мільйонів екземплярів. Широку популярність здобув завдяки детективному роману «Правда про справу Гаррі Квеберта», що вийшов 2012 року. Книжку відзначено чималою кількістю престижних нагород та екранізовано.

Письменник повертається з романом «Дикий звір» – чудовим трилером із майстерно продуманою структурою, що захоплює від початку до кінця.

Geneva Tribune

Як справжній майстер оповіді, [Діккер] уміло розпалює напругу, випробовуючи читача аж до розв'язки – несподіваного повороту, секрет якого знає лише він. Вдале пограбування!

Fnac

ISBN 978-966-448-460-9

9 789664 484609 >

starylev.com.ua